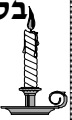
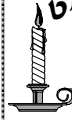

בס"ד טז' מנחם-אב ה'תשע"ט
הדלקת נרות - 19:05
צאת השבת - 19:55
רבנו תם - 20:45
שעון קיץ - מהלוח המדוייק של "אור החיים"
ע"פ "אופק תל אביב"

שנה תשע עשרה - עלון מס' 975
@ שבע השבתות הבאות, "שבעה דנחמתא".
@ ביום רביעי התרת נדרים ראשונה, 40 יום קודם ראש השנה.
@ להקדשת העלון או השיעור בלויין לרפואה והצלחה
זיווגים או לעיני יקירכם, התקשרו למערכת 054-7743834

אברהם יגל

לעיני בבאי מוסאי בן אברהם ז"ל
לרפואת והצלחת כל עם ישראל ובכללם לאברהם יגל בן רעות נ"י

כפטיד"ן: "נחמו נחמו"
(ישעיה מ"ו)
מרתק - ראו בעמוד 2
מכל מלמדי השכלתי

פרשת ואתחנך ע"ב ז' חמו

השיעור בלויין יחל ב- 21:30
בדוק ומונחה- סגולה להשתתף
בסעודה רביעית "אוהל-מועד"
מלפניי הפרשה:

← בקשתו של משה להיכנס לארץ ותשובתו השלילית של הקדוש ברוך הוא.
← אזהרה על שמירת מצוות התורה.
← שלוש ערי המקלט בעבר הירדן.
← פרשה ראשונה של קריאת שמע.
"ואתחנך אלהי בעת ההיא לאמר"
האור החיים אומר שיש ד' עניינים בתפילה:
א. תחנונים, **ב.** מתנת חנם, **ג.** בזמן הראוי.
ד. ברור. וזה שאמר "ואתחנך" לשון **תחנונים ומתנת חנם**, "בעת ההיא" **בזמן הראוי**, "לאמר" **שיתפלל ברור**.

"ומי גוי גדול אשר לו אלוהים קרובים אליו כה' אלקינו בכל קראנו אליו"
אומר המדרש, כל כמה שיהודי מתפלל לה' גם הקב"ה מתקרב אליו, וזה הפירוש "קרובים אליו בכל קראנו". ובספר אַנְיִים לתורה מביא על זה רמז, שאנו אומרים "לישועתך קויתי ה'", שם ה' בסוף, "קויתי ה' לישועתך" שם ה' באמצע, אח"כ **"ה' לישועתך קויתי"**, שם ה' בהתחלה, כל כמה שאנו מתקרבים אליו אז ה' מתקרב אלינו.

"ואתחנך אלהי על לבבך... ושוננתם לבניך"
אם רוצה אדם ללמד תורה ומוסר לזולתו, עליו להיות בעצמו חדור בדברים שהוא אומר, לפי שרק אז עשויים הם להשפיע כפי שאמרו חז"ל דברים היוצאים מן הלב נכנסים ללב. וזהו פירושו אם "והיו הדברים האלה על לבבך" שהם חדורים עמוק בליבך אזי יתכן "ושוננתם לבניך" שישפיעו על בניך ותלמידך, אבל אם לא יהיו "על לבבך" לא תהיה להם כל השפעה על אחרים לפיכך נאמר "ושוננתם" ולא "ולמדתם". (אלשיך הקדוש)

"אנכי עומד בין ה' וביניכם"
מי שמחזיק את עצמו לאנכי - בגאווה, זה מפסיק אותו להתקרב לה'. אינו דומה עובד מאהבה לעובד מיראה, שבעובד מיראה כתוב שה' שומר הזכויות לאלף דורות, אבל העובד מאהבה כתוב ועושה חסד לאלפים - 2 אלפים.
"והיו הדברים האלה על לבבך"
שואלים למה לא כתוב בתוך לבבך? ומתרגמים, שלא כל פעם יש לאדם התעוררות שיכנס התורה והמוסר בתוך הלב, אלא, מקודם צריך תמיד לשמוע מה-שיותר תורה ומוסר אפילו שהם על הלב, ובעת רצון כשיפתח הלב יכנסו לתוך הלב.

"החכם, כשאינו עושה כחכמתו- תוכחתו נופלת על הלבבות כאשר יפול הגשם על האבנים"
אם החכם אינו מיישם באורח חייו את הידע שלו, הוא לא יוכל ללמד ולהוכיח אחרים. ניתן ללמוד רק ממי שמהווה דוגמה אישית למה שהוא מלמד. (מבחר הפנינים, שער החכמה)

"ואתם הדברים אשר יאמרו, מי שהולך עם האמת הוא יכול להדבק בה'."

הסירו מכשול מדרך עמי! העלון טעון גניזה. אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה. במקום שיש עירוב, יש לטלטל עיני קטן. ניתן להוריד את העלון באתרים הדתיים "לדעת" ו-"חידושי" : http://www.hidush.co.il/ http://ladaat.info/

בניד כשתילי זתים - חינוך

ט"ו באב - כיבוד הורים

חודש אב הוא מלשון אב, לשון אבא. המצוה המיוחדת לגבי אבא היא כיבוד אב, "כבד את אביך ואת אמך". לכן כתוב שהמצוה הזו בעשרת הדברות היא מבחינה מסוימת הדבור הכי חשוב בעשרת הדברות. כתוב שהיא כוללת גם "בין אדם למקום" וגם "בין אדם לחברו" - כללות כל היהדות. והנה, "כבד את אביך ואת אמך" שוה בדיוק בגימטריא חמשה עשר באב. כל הורה רוצה ומעונין בכך שילדו יהיה מחונך. אף אחד אינו רוצה לגדל ילד שאינו מפוקח דיו, שאינו נשמע לחוקי היקום, שעושה ככל רצונו בניגוד למותר. כדי להצליח בכך, צריך לזכור שילד (וגם למבוגר) יש לו ע קטן. הוא אינו יכול לבלוע הכול! אבל אנחנו, ההורים, המחנכים, רוצים שילדנו הכול, שילמד הכול, שיתנהג הכי טוב בעולם, שיצליח בכל תחום, והעיקר שיקיים את כל מצוות התורה את הכול! בחינוך צריך טיפון טיפון.

"שבת זהב"

"זהב זהב עמי יאמר אלוהים" (מתוך הפטרה)

בשעה שאמר ישעיה הנביא לישראל "נחמו נחמו עמי", ביקשו להורגו. אמר להם, **לא מדעתי אני אומר לכם אלא, "יאמר אלוהים"**. (מדרש ילקוט) פרשת "וואתחנן" נקראת כל שנה בשבת שלאחר תשעה באב ("שבת נחמו"). עובדה זו הסביר המגיד רבי ישראל מקוזניץ בספרו "עבודת ישראל": לפי ההלכה, אסור ללמוד תורה בתשעה באב (חוץ ממדרשי "איכה", אגדות החורבן וכיוצא באלה); כי הלימוד גורם שמחה לאדם, ככתוב: "פקודי ה' ישרים משמח-לבי" (תהילים י"ט, ט). ואין לשמוח ביום החורבן והאבל הלאומי. משום כך אנו קוראים פרשת "וואתחנן", המספרת על מתן תורה לישראל, מיד אחרי תשעה באב - שבו פסקנו מלימוד תורה - כדי להדגיש קבל עולם ומלואו, שאנו מתחילים שוב את לימוד התורה ומקבלים עלינו **מחדש עול מלכות שמים ועול מצוות**.

כל הישועות והברכות
לרבי'ן ואסתר המדי' היי'ן
שתרמו לסעודה הרביעית בלוי'ן.
זכות מרן **עובדיה יוסף זצ"ל**
לרפואתם והצלחת כל ילדיהם
שיתברכו בכל מילי דמיטב
ברוחניות ובגשמיות, בפרנסה
טובה, וחיים טובים שיתגשמו
משאלותם לטובה וברכה
וירוו נחת מכל יוצאי חלציהם
ולרפואת הודיה-חיה בת אסתר

מרכה והלכה
זיי'ן ושרה לארי'
שיתברכו באושר
ברפואת ופרנסה
טובה ובכל מילי
דמיטב לשנים
רבות טובות
ונעימות וירוו
נחת ושלווה
מיוצאי חלציהם

כל הישועות והברכות
למרדכי ורחל זאבין היי'ן
שתרמו לסעודה הרביעית בלוי'ן.
זכות מרן **עובדיה יוסף זצ"ל**
לרפואתם והצלחתם וברכה
לעשאל ורעייתו וכל ילדיהם
שיתברכו בכל מילי דמיטב
ברוחניות ובגשמיות, בפרנסה
טובה, וחיים טובים שיתגשמו
משאלותם לטובה ולברכה
לחבדיל לעיי'ן אברהם בן שושנה ז"ל

שיעור התורה הגדול בתבל
ארגון "אברהם יגל"
משדר בלוי'ן בכל מוצאי שבת
את שיעורו של הראשון לציון
הרה"ג יצחק יוסף שליט"א
בבית הכנסת "אוהל מועד"
בשעה 21:30 השיעור יוקרן
על גבי מסך ענק. בע"ה תתקיים
סעודה רביעית, בחסות "בית הלחם"

ד"ר יוסף אהרן קופל קאה
מזל טוב ואיחולים לבביים
ליהודה ומיכל דוכן היי'ן
ליאיר ודליה חג'בי היי'ן
לנישואי יוסף עם תהילה
יה"ר שיקימו בית נאמן וכשר בישראל
ויעלה הקשר יפה ויזכו להמשך
את מסורת הבית המפואר.
"ענני הגפן בענני הגפן דבר נאה ומתקבל"

מרכה והלכה
לני'ן ואסנה מישולם
שיתברכו בבריאות,
אושר ופרנסה טובה
ובכל מילי דמיטב
ברוחניות ובגשמיות,
לשנים רבות טובות
ונעימות וירוו נחת
מיוצאי חלציהם
ויתגשמו כל משאלות
ליבם לטובה

צוות העלון עודה לכל
המסיעים והתורמים
לעלון "אברהם יגל"
לכל המתקשים
למערכת פעירים
ומאירים את עיננו.
חידושים והארות
וספורים מרגשים
מהחיים, ניתן למסור
בטל' 054-7743834

ד"ר יוסף אהרן קופל קאה
מזל טוב ואיחולים לבביים
ליואב ולאה קירמה היי'ן
לאברהם ונורית טובול היי'ן
לנישואי איצ'יק עם שקד
יה"ר שיקימו בית נאמן וכשר בישראל
ויעלה הקשר יפה ויזכו להמשך
את מסורת הבית המפואר.
"ענני הגפן בענני הגפן דבר נאה ומתקבל"

רפואה שלימה
אברהם אביסובל
בן סוליקה
מזור ומרפא
לרמ"ח אבריו
ושס"ה גידיו.
שיחזור לאיתנו
הראשון ויזכה
לשנים רבות
נא להתפלל לרפואתו

מרכה והלכה
יהודה וא"ל יצ'ן עמר
שיתברכו בבריאות,
אושר ופרנסה טובה
ובכל מילי דמיטב
ברוחניות
ובגשמיות, לשנים
רבות טובות
ונעימות וירוו נחת
מיוצאי חלציהם
לידה קלה לאיילין

מרכה והלכה
שלמה ורחל כהן
שיברכו מפני עליון
ובכל מילי דמיטב
ברוחניות ובגשמיות
דרכם ואת מזלם
מתוך בריאות
אינתה ופרנסה
טובה והצלחה
בדירה החדשה

מרכה והלכה
לרבי יעקובי
בן נהית
שיזכה לזיווג
הגון משרוש
נשמתו הטוהרה
בבריאות
ובפרנסה טובה,
ויתגשמו כל
משאלות ליבו
לטובה ולברכה

תהילים לילדים
מתקיים כל שבת עם
ר' אפרים באבאי היי'ן
בבית הכ"י "אוהל מועד"
ב-16:00 הפתעות ופרסים
לעני'ן הצעור והענו
שבתא מוסאי
בן אברהם וזליכה ז"ל
אזכרה יום חמשי כא' אב
18:00 בבית העלמין
20:00 ערבית ב"אור ציון"

מרכה והלכה
לרבי יעקובי
בן נהית
שיזכה לזיווג
הגון משרוש
נשמתו הטוהרה
בבריאות
ובפרנסה טובה,
ויתגשמו כל
משאלות ליבו
לטובה ולברכה

רפואה שלימה והחלמה מהירה לכל החולים ובכללם - :
שלמה לארי בן מרים היי'ן
משה נאמן בן מרים היי'ן
אברהם נאמן בן מרים היי'ן
ישראל פריג רפאל בן מרים היי'ן
בבאי באבאי בן מורווי היי'ן
מרדכי עמרני בן רבקה היי'ן
שבתאי מוסאי בן נהית היי'ן
משה משה בן סרוו היי'ן
רבקה מורנו בת שרה מנב"ת
אסתר אהרוני בת גוהר מנב"ת

הלכות סעודה רביעית

שאלה: האם חובה לאכול במוצאי שבת פת (לחם) לשם סעודה רביעית שנקראת גם כן "מלוה מלכה"? (סעודת יוד המלך).

תשובה: בגמרא במסכת שבת (דף קי"ט) אמרו, "לעולם יסדר אדם שולחנו בערב שבת אף על פי שאינו צריך אלא לכזית, ולעולם יסדר אדם שולחנו במוצאי שבת, אף על פי שאינו צריך אלא לכזית". (יסדר את שולחנו, כלומר, לפרוש מפה על שולחנו דרך כבוד וכיוצא בזה) ומשמע לכאורה שסעודה רביעית על הפת (כלומר עם נטילת ידים וברכת המוציא ואכילת פת וברכת המזון) חובה, כמו הסעודה הראשונה של שבת, שהרי שתייהן הוזכרו באותה לשון. וכן כתב הגר"א מוילנא, שמסמיכות מאמרים אלו משמע שסעודה רביעית צריכה להיות עם פת דוקא. וכן פסק הרמב"ם, וכן פסק מרן השלחן ערוך (סי' ש). ומרן החיד"א בספרו "מחזיק ברכה" הוסיף שיש להזהר מאד בסעודה רביעית, ובעת שאוכל יכוין "לללות את השבת" ולהשאיר ברכה לסעודות החול. וזאת על פי מה שאמרו במסכת פסחים (קג.) שהדבר דומה למלך שמלויים אותו בצאתו כשם שמלויים אותו בכניסתו. ובספר "תוספת מעשה רב" (סימן לט) הובא מעשה שפעם אחת חלה רבינו הגר"א מוילנא במוצאי שבת, והיה מקיא ולא היה יכול לאכול סעודה רביעית, ואחר שישן ונרגע, ציזה את בני ביתו שיראו אם לא עלה עמוד השחר עדיין, יפררו לו כזית פת ויאכילוהו בכף כדי לקיים מצות סעודה רביעית. (וכן היה מנהג מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל, להקפיד על אכילת סעודה רביעית).

ורבינו יוסף חיים מבבל הוסיף שמעלת סעודה רביעית גדולה שמצלת מחיבוט הקבר.

אמנם מרן הרב זצוק"ל העיר, שלדעת הגאונים אף שודאי חובה לאכול סעודה רביעית, מכל מקום אין חיוב לאכלה עם פת, אלא יכול להסתפק באכילת פת הבאה בכסנין, כגון עוגה (בשיעור כזית, עשרים ושבעה גרם) או אף בפירות. (וכעין זה מורים דברי מרן החיד"א ז"ל).

דין הנשים בסעודת מלוה מלכה

לפיכך כתב מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל שגם הנשים תשתדלנה לקיים מצות סעודה רביעית. והוסיף שמובא בשם הרב הקדוש רבי אלימלך מליז'נסק, שסגולה לנשים שתלדנה בקלות, שתאכלנה איזה דבר לשם מצוות סעודה רביעית, ותאמרנה בפייהן "לשם מצוות סעודת מלוה מלכה" ועל ידי זה תלדנה בנקל ובהרווחה בעזרת ה' יתברך. ושמענו כמה מקרים שנראה שהועילה סגולה זו.

לסיכום:

כל הרוצה לזכות בברכה, יאכל סעודה רביעית בבית כנסת "אוהל מועד" ויִצְפֶּה בשיעורו של הראשל"צ הרה"ג יצחק יוסף שליט"א על גבי מסך ענק, יחד עם עשרות מתושבי יבנה והסביבה (כ"י) ויהנה גם משיעור מרתק ונפלא וגם מסעודה רביעית כשרה למהדרין, עשירה כיד המלך. (מקום מיוחד לנשים)

על זה נאמר: "טוב מראה עיניים ממשמע אוזניים".

מכל מלמד השכלתי

"הפטרות שיבֵּעָה דְּחַמְתָּא"

שבע השבתות הקרובות שבתות "שבע דחמתא" רבי דוד אבודרהם מגלה רמז נפלא: **הפטרה הראשונה** היא הפטרת "נחמו נחמו עמי" שבא כביכול אומר הקב"ה לנביאים לחם את עם-ישראל.

הפטרה השנייה היא "ותאמר ציון עזבני ה'" שכביכול ציון חושבת שה' עזב אותה כי הוא לא בא לחם אותה בעצמו.

הפטרה השלישית היא "ענייה סוערה לא נוחמה" שבה הנביאים אומרים כביכול לה' שציון לא נוחמה.

הפטרה הרביעית היא "אנכי אנכי הוא מנחמכם" שבה כביכול אומר ה' לנביאים שהוא ינחם את ציון בעצמו.

שלושת הפטרות האחרונות הם ניחומים של הקב"ה לציון ועם ישראל.

כותב רבי יוסף ישר ב"שרשרת הדמעות": לאחר שעברנו את ימי "בין המצרים", שהם כאמור, ימי יגון, צער ואבל על חורבן בית מקדשנו, נכנסים אנו לימים של "נחמה".

הבכיה והדמעה הן ביטוי לכאב. הבכיה היא ביטוי לסערת רגשות פנימיים, הזורמים בתוך נככי הנפש, שנוצרים מתוך כאב שהולך ומתעצם, עד שהוא פורץ החוצה בזרם של דמעות צורבות ולוהטות.

"ט"ו באב"

לא היו ימים טובים לישראל כחמישה עשר באב וכיום הכיפורים.

בט"ו באב בנות ירושלים יוצאות בכלי לבן שאולין, שלא לבייש את מי שאין לו ומחוללות בכרמים.

פשוטות שבהן מה היו אומרות?

בחור, שא נא עיניך וראה מה אתה בורר לך....

יפיפות שבהן מה היו אומרות?

תנו עיניכם ליופי שאין האשה אלא לנוי.

מיוחסות שבהן מה היו אומרות?

תנו עיניכם למשפחה, לפי שאין אשה אלא לפנים.

מכוערות שבהן מה היו אומרות?

קחו מקחכם לשם שמים ובלבד שתעטרונן בזהובים". (משנת תענית פרק ד' ובגמ' ל"א ע"א).

"שיבֵּעָה יִשְׂרָאֵל"

חז"ל אומרים, שבקריאת שמע יש רמ"ח תיבות כנגד רמ"ח איברים וכל תיבה נותנת חיות לאבר אחד, אבל צריך לצרף גם את המלה אמת כדי שיהיו רמ"ח תיבות, וזה מרומז בפסוק - **"וְאָתָם"** אותיות אמת. "הדבקים בה' אלוקיכם" אם מצרפים את המלה אמת לה' אלוקיכם אז חיים כולכם היום, זה נותן חיות לכל האברים.

"ואתחנן אל ה' בעת ההיא לאמר" (ג, כג).

לעולם לא להרים ידיים

אמר רבי חמא ברבי חנינא אם ראה אדם שהתפלל ולא נענה יחזור ויתפלל, שנאמר: "קוה אל ה' חזק ויאמץ לבך וקוה אל ה'":

שיחת טלפון בהולה שינתה את חייה של גבי בידרמן מן הקצה אל הקצה. "בואי מהר", קראו לה מבית החולים. בנך נפגע בתאונת דרכים, הוא פצוע קשה! היא נטלה בזריזות מעט חפצים, התארגנה במהירות שיא והגיעה לבית החולים, שם פגשה את בנה בן השבע עשרה מוטל כאבן שאין לה הופכין. לאחר אין סוף בדיקות ואבחונים הוא הוגדר כיצמחי בפי הרופאים. ההלם היה מוחלט, קשה היה לעכל את הבשורה המרה שאיימה לקרוע את הלב לגזרים. מסך שחור נמתח מעליה אפרורי וקודר. כל יום דרש ממנה התאוששות מחדש. נורא היה לראות את מוטי החייכן והתמיר כה חסר ישע, חסר אונים. לא זו, לא מגיב לנעשה סביבו. קשה, כואב, ומפלח את הלב עד היסוד.

גלגלי הזמן המשיכו לנוע, רק במוטי לא השתנה דבר. גם הרופאים כבר לא הביעו תקווה רבה, וניסו להסביר לגבי בידרמן שאל לה להיתפס לאשליה. אך זו לא התכוונה להרפות, לא נתנה לייאוש לעשות בה שמות. היה חושך, אך היא גירשה אותו בעזרת אור גדול שהזריחה בלב. כל עוד יש חיים, יש תקווה, היה המוטו שליווה אותה בדרכה. כל עוד הוא חי, אעשה עבורו את המיטב. אשקיע, אתפלל ואתחנן אליו יתברך, ואייחל לישועתו הרי הוא כל יכול... הרופאים היו בטוחים שהיא תיכנע בסוף. ככה זה, הם כבר למודי ניסיון, בתחילה באים כולם, מכרים ובני משפחה, מנסים את כוחם בלהעיר ישנים מתרדמתם. אחרי תקופה, הביקורים מתדלדלים ונעשים 'צפופים' פחות. קשה להתמיד במטרה עד אין תכלית. אבל, גבי בידרמן היתה עשויה מחומר אחר, מחומר של אמונה ותקווה – מאומה לא השתנה בה גם אחרי חצי שנה ויותר. היא המשיכה להגיע מדי יום, עם סידורה הנצחי ביד ארגנה משמרות של תפילה. "מרדכי בן הניה", נלחש עשרות ומאות פעמים ביממה בתפילה ובתחינה לפני יושב מרום. במקביל ארגנה משמרות מבקרים סביב היממה. דאגה שיהיו מבקרים אצל מוטי כל הזמן, שלא יישאר לבד. "תדברו אליו", היא ביקשה מכל מי שיכול, "המוח הרדום שלו שומע כל דבר". היא ידעה ממקרים דומים שחשוב לגרות את המוח, לא לתת לו להתנוון ולשקוע. היו לה המון הפתעות. הביאה קלטות ושירים,

הקליטה את האחים. הרופאים יצאו מגדרם מול המרץ הבלתי נדלה. האם הזו לא איבדה תקווה לרגע. היו עליות וירידות, גם רגעים של שפל מוחלט. עננים סמיכים שבאו, וניסו לגבור על השמש הגדולה שלה. אך היא יכלה להם, לעננים, וניצחה! אחיות המוסד חשבו שהיא לא מודעת לחומרת המצב, "היא משקיעה בו כה רבות, כיצד אינה מתייאשת? האין היא יודעת כמה חמור המצב?" "את חושבת שלא ידעתי". היא שאלה אחר כך בחיוך קל, "ידעתי מצוין, אלא שהאמנתי בבורא כל העולמים הכל יכול, שאין מעצור מלפניו להושיע ברב או במעט, וישועת ה' כהרף עין, צריך להתמיד לבקש ולהתחנן, לא להרים ידיים, לא להתייאש, עד שזוכים לישועה... לא נתתי למילים שלהם לחדור פנימה". בזכותה התייחסו גם הרופאים אחרת אל היצמחי הזה, הוא טופל ביד נאמנה, ביודעם שעל החולה יש עין פקוחה ואוהבת. שנה שלימה חלפה... מוטי היה עדיין באותה תנוחה, דומם, בוהה בחלל. שום דבר לא הצביע על השינוי המתקרב, שום סימן לבשורה הטובה שעומדת להתרחש. זה קרה ביום ההולדת שלו, שבו 'חגגי' את מלאות שמונה עשרה. היא הגיעה כהרגלה ובירכה אותו ב"בוקר טוב" עליו, וי"מה נשמע!" לתדהמתה הרבה החלו שפתיו לנוע קלות, משהו שדמה למילה 'אמא' נשמעה. "מ-ו-ט-י!" היא לא יכלה להכיל את ההתרגשות הגדולה, מוטי התעורר! מוטי פקח עיניו וקרא לה! גבי בידרמן זכתה לקצור את פירות עמלה, בנה התעורר לאחר שנה איומה. חזר באיטיות למשפחה. אור האמונה היוקד שלה עשה משהו 'למעלה'. תפילותיה החמות והזועקות הבקיעו רקיעים והורידו עליו ועליהם ישועות ממרומים. ללמדנו שלעולם, אבל לעולם אין להתייאש... כמו שאמרו חז"ל במדרש רבה "מהו בכל קראנו אליו" אמרו רבנן יש תפלה שנענית לארבעים יום נלמד ממש דכתיב "ואתנפל לפני ה' מ' יום..." ויש תפלה שנענית לכו' יום נלמד מדיניאל דכתיב "לחם חמודות לא אכלתי עד מלאות שלשה שבועים ימים" ואח"כ אמר "ה' שמעה ה' סלחה..." ויש תפלה שנענית לשלשה ימים ולומדים מיונה דכתיב "וייה יונה במעי הדגה..." ואח"כ "ויתפלל יונה אל ה' אלוהיו ממעי הדגה". ויש תפלה שנענית ליום אחד ולומדים מאליהו דכתיב "ויגש אליהו הנביא ויאמר... ויש תפלה שנענית לעונה ולומדים מדוד דכתיב "ואני תפילתי לך ה' עת רצון". ויש תפילה שעד שלא יתפלל אותה מפיו הקב"ה יענה שנאמר "והיה טרם יקראו ואני אענה..." הרי שאם מתפללים ומתפללים ולא מרפים זוכים בסוף לראות את ישועת ה'...